

ANUL II.

Nr. 18

SIBIU,

3 Maiu

1931.

Supliment la foaia „Lumina Satelor” | Un număr din foaie costă: Lei 2'50 | Abonam.: 1 an (fără „L. S.”) 100 Lei.

Pilda Maj. Sale Regelui

de ziua Invierii, M. Sa Regele s'a mărturisit și împărțit.

Ziarele au publicat o știre care s'a strecurat cam ne băgată în seamă, cu toate că trebuia vestită prin toată țara.

Majestatea Sa Regele, împreună cu A. S. Regală Principele Nicolae și Marele Voevod Mihai, s'au mărturisit și împărțit în săptămâna cea mare, la Catedrala Patriarhiei noastre din București.

Nu e de mult de când M. Sa Regele a dat țării o mult grăitoare pildă despre respectul cu care trebuie să

cinstim ziua Domnului, ziua Duminecii (despre care am scris la vremea sa în „Lumina Satelor”).

Și iată, preaiubitul nostru Rege vine acum în fața țării cu o altă pildă și mai măreață. Mărturisirea și împărțirea regală din săptămâna cea mare este o pildă și o lecție usturătoare pentru atâția și atâția creștini — popor și cărturari — cari

stau departe de Taina cea mare și sfântă a Impărțirii cu sângele Domnului.

Pilda M. Sale Regelui slugească de îndemn celor cari nici măcar odată pe an, nu țin să se apropie de Păharul mântuirii.

Poporului ca și cărturarilor, pilda M. Sale Regelui slugească drept ales îndemn.

Bunul Dumnezeu să ni-l țină la mulți ani!

Să organizăm „Oastea Domnului“

ce spune un preot din mitropolia Ardealului.

Sub titlul »Să organizăm Oastea Domnului«, părintele Iuliu Moldovan din Laslăul mare, jud. Târnava-mare, un vechiu pretin și vestitor al Oastei — scrie în ziarul bisericesc »Telegraful Român« din Sibiu, următoarele:

Asociația religioasă »Oastea Domnului«, înfiripată în toate provinciile României, a devenit o binefăcătoare adunare de creștini ortodocși religioși, cu gândul de a primum viața morală a mulțimilor în cadrele bisericii noastre.

Primită la început cu nedumerire în rândurile clerului și ale poporului, bănuită că ar profesa învățături sectare, astăzi, după o intensă propagandă, ni se prezintă ca o valoroasă forță de regenerare morală în rândurile credincioșilor noștri.

Să se organizeze în toate parohiile mișcarea »Oastei Domnului«, care să fie o problemă de căpetenie a conferențelor pastorale preoțești.

Acolo unde va prinde rădăcini »Oastea Domnului«, nu

vor putea intra sectari. Munca va fi grea, căci holda e mare și secerătorii puțini. Dar, cu băgare de seamă, vom putea plivi împuținând neghina fără să smulgem grâul. Totul atârână dela două lucruri: *conduita morală a preotului în mijlocul credincioșilor lui fără de care orice început pare iluzoriu*, — și strădania și pregătirea lui cu arma scripturii.

Creștinii noștri, organizați în lucrările »Oastei Domnului«, prin conferențe biblice duminicale regulate, după un timp mai lung ori mai scurt, vor intra în taina tuturor ascunselor subtile ale propagandiștilor sectanți, și, în posesiunea adevărilor ce le propagăm noi, vor fi cei mai buni sprijinitori ai bisericii și ai preotului lor, vor deveni garda de

apărare față de veneticii cari s'au străcurat printre noi pe furiș, din lipsa noastră de prevedere la timp oportun.

Eu am înființat Oastea Domnului de vre-o 2 ani și am pus stavilă propagandei sectarilor cari m'au încunjurat de toate părțile. Pot afirma, că Oastea Domnului e cea mai bună organizație cu al cărei ajutor putem învinge sectele religioase în fiecare comună... Fie aceasta un îndemn pentru toți de a se pune pe lucru, mai ales pentru aceia cari au de lucru cu sectele la ei acasă. Nu vor regreta. Dar bine vor face și cei cari nu au sectari în comună, dacă vor da ființă »Oastei Domnului« înainte de a fi atacați de sectari, — ca act de prevenire, — și se vor bucura mai târziu.

Iisuse, Fiul lui David, ai milă de mine.

Pe drumul ce ducea dela Erihon la Ierusalim, trecea Iisus. Un cerșetor orb auzind că pe acolo trece Iisus, începu a striga din toate puterile: »Iisuse, Fiul lui David, ai milă de mine«. Unii au vrut să-l oprească ca să nu mai strige, dar el striga și mai tare. Iisus îl aude, îl cheamă, îl vindecă și orbul vindecă il urmează, slăvind pe Dumnezeu.

Minunată istorie, care ne poate fi și nouă de învățătură. — În loc de-a ne plânge de greutățile vieții noastre și de a cărți mereu împotriva lui Dumnezeu, să facem ca și orbul din Erihon, să strigăm și să ne rugăm lui Dumnezeu și ne va veni ajutorul, poate nu chiar pe cel care-l așteptam, dar în ori ce caz el va veni.

Din Rev. »Fântâna Darurilor«.

La „izvorul“ nesecat.

Cât de vesel se simțește
Acel umil călător,
Care 'n drumul său găsește
Un prea limpede izvor.

Dar se 'ntâmplă câte-o dată
Să fii flămând și 'nsetat,
Atunci să alergi îndată
La izvorul nesecat.

Bea din apa lui curată;
Mai stă puțin lângă el,
Apoi se scoală îndată
Și pornește 'n cetinel.

Să nu uiți iubite frate
Că însuși Domnul a spus:
»De vrei să scăpați de moarte
Beți din izvorul de sus«.

Apa cea răcoritoare
I-a dat noi puteri de drum,
Iar setea cea arzătoare
Și-a potolit-o acum.

»Beți din apa mea cea vie
Și 'n veci nu veți înseta;
Beți din apa veșniciei
Să scăpați din munca grea«.

Cu mai multă voce bună
Își urmează drumu 'n jos
Și din pieptul său răsună
Un cântec armonios.

Auzi frate cum ne 'nvață
Stăpânul nostru Hristos!
Să ținem a Lui povață
Căci ne va fi de folos.

Tot așa frate creștine
Și tu ești un călător,
Care mergi prin țări streine
Către Tatăl Creiator.

Deci cât vom trăi în lume
Să bem din izvorul Lui,
Ca să câștigăm un nume:
De »Ostași ai Domnului«.

I. Tudusciuc, cântăreț-ostaș al Domnului,
Brăhășoia—Vaslui.

„Dumnezeul inimii mele“ (psalm 72, 25), întră în casa Ta!

Uitându-mă îndărăt peste viața mea, mă gândesc cu durere că trei sferturi din viața mea, eu am avut numai un Dumnezeu al buzelor mele și al gurii mele, căruia îi ziceam mereu Doamne, Doamne, dar nu făceam voia Lui (Luca 6, 46). Îl cinstiam cu buzele, dar cu inima eram departe de El (Mateiu 15, 8). Abia după multe izbeliști, lovituri, suferințe — pentru cari nu sunt vrednic să-i mulțumesc scumpului meu Mântuitor — am strigat și eu cu psalmistul David: Dumnezeuul inimii mele!

Ce cuvânt dulce este acesta! El spune totul. Când Dumnezeu este un Dumnezeu al inimii noastre, iar inima noastră este casa Lui, am atins culmea vieții creștine.

De mă iubește cineva — zicea Iisus — și Tatăl meu îl va iubi pe el, și la el vom veni și sălaş la el vom face. (Ioan 14, 23). Ce cuvinte scumpe sunt aceste! Cugetă-te asupra lor. Sălaş la el vom face. Dumnezeu vine în suflet să locuească acolo pentru totdeauna, așa că El nu l-ar părăsi nici când, dacă sufletul nu l-ar alunga. El nu te părăsește, dragă cetitorule, fără numai dacă tu îl părăsești.

Dar tu Doamne, știi foarte bine, că acest ticălos în curând te va alunga, pentru că nu te depărtezi de acum? De ce vrei să aștepti până ce el aievea te va alunga? Părăsește-l, departă-te dela el, înaintea de ce ți-ar face nedreptatea aceasta atât de mare! Nu, zice Domnul, nu mă voi depărta dela el, până ce însuși mă va alunga.

Așadar atunci, când sufletul alege păcatul, el zice către Dumnezeu: Doamne departează-te dela mine! Necredincioșii îi zic: departează-te dela noi, (Iov. 21, 14). Și deși aceasta n'o rostesc cu gura, o spun însă destul de bine cu fapta. Păcătosul este sigur că Dumnezeu nu poate locui împreună cu păcatul în aceeași inimă, el știe, că dacă păcătuiește, Dumnezeu trebuie să se depărteze; de aceea îi zice: »Fiindcă tu nu poți rămânea împreună cu păcatul meu, departează-te dela mine, du-te cale bună!« Și pe când alungă pe Dumnezeu din suflet, duhul cel rău numai decât întră în el, să-l ia în stăpânire. Prin ușa prin care iese Dumnezeu, prin aceea întră diavolul. »Atunci se duce și ia șapte duhuri mai rele decât sine, și întrând locuiesc acolo« (Matei 12, 45). Când omul își dă învoirea la păcat, zice lui Dumnezeu, care locuiește în sufletul său: Ieși din mine Doamne și fă loc diavolului! Față de purtarea păcătoșilor, Dumnezeu ar putea spune pe tot dreptul: Eu sunt ca un rege, pe care l-au alungat din regatul său, și în locul meu a fost adus cel mai mare făcător de rele.

Cât de rău ți-ar cădea dacă

te-ar vătăma unul, căruia tu i-ai făcut mult bine! O astfel de durere i-ai cauzat Dumnezeului tău care chiar și viața și-a dat-o pentru tine. Pentru această nelegiuire, Domnul cheamă de martori cerul și pământul. Auzi ceriule și ascultă pământule: fii am născut și am înălțat, iar aceia s'au lăpădat de mine (Isaia 1, 2).

Păcătosul săvârșind un păcat de moarte, din așa zicând, venin lui Dumnezeu și face totul din partea sa, ca să-i ia viața. El atunci strivește la pământ după cum zice sf. Pavel, (Evrei 10, 29), pe Fiul lui Dumnezeu, disprețuind tot ce-a făcut și-a suferit Iisus Hristos, ca să șteargă păcatul din lume.

Rugăciune.

Iisuse, preadulcele meu Mântuitor! Ah, nebunul de mine, de câte-ori am păcătuit, de atâtea-ori te-am alungat din sufletul meu. Înțeleg dar pentru ce mă întreb: Ce ți-am făcut eu ție, sau cu ce te-am supărat? Răspunde-mi! Pentru ce mi-ai pricinuit atâtea dureri? O, Doamne, tu mă întreb, ce rău mi-ai făcut? Mi-ai dat viața și ai murit pentru mine, acesta e o, Doamne, răul, ce mi-ai făcut. Ce să răspund așadar? Îți spun că de-o mie de ori sunt vrednic de iad, sunt vrednic de un iad special făcut anume pentru mine. Te rog însă, preabunule Doamne, adă-ți aminte de iubirea care te-a făcut să mori pentru mine pe cruce. Adă-ți aminte de sângele vărsat pe lemnul Crucii, și fie-ți milă de mine. Știu, Doamne că tu nu vrei pierderea mea; Tu îmi da-i să înțeleg, că stai la ușa inimii mele, din care te-am alungat și încerci prin îndemnul Tale să afli intrare: »Eu stau la ușa și bat« (Apoc. 3, 20). Da, Iisuse al meu, eu vreau să alung păcatul din inima mea, îmi pare rău din toată inima și Te iubesc din tot sufletul meu! Vino în inima mea, Dumnezeule meu, ușa e deschisă! Eu Te-am avut până acum numai în gura mea și pe buzele mele, preadulcele meu Mântuitor. Dar de acum vreau ca Tu să fi »Dumnezeul inimii mele« și inima mea să fie casa Ta. Vino și întră în inima mea, Dumnezeule meu, și mai mult nu

mă părăsi! Imbrățișează-mă cu iubirea Ta, și nu mă mai lăsa să mă desfac de Tine! Dumnezeule meu, mai mult nu vreau să mă despart de Tine; eu Te îmbrățișez și Te strâng

la pieptul meu; fă-mă statornic în sfințenie. O, nu mă lăsa să trăiesc vreodată despărțit de Tine, fi, Tu Doamne, Dumnezeule inimii mele în inima mea să fie deapururi casa Ta.

Istoriele mici cu înțeles mare.

„Uscăturile“ pădurii și „uscăturile“ dintre oameni.

O vorbă veche spune că nu-i pădure fără uscături. Se aplică această vorbă și când este vorba despre purtările oamenilor. Precum nu este pădure fără uscături, întocmai așa și între oameni; nu pot fi toți buni, ci trebuie să fie și răi. Și »pădurea« de oameni își are »uscăturile« ei.

Foarte bine, numai cât este o deosebire enormă între uscăturile pădurii și între »uscăturile« dintre oameni.

E timpul când înfrunzește pădurea. Uitați-vă bine ce se petrece acum în pădure. Toți arborii pădurii, cu mic cu mare, năzuiesc spre soare, spre lumină ca să poată inverzi și trăi. În pădure se dă o adevărată luptă pentru soare, pentru lumină, pentru viață. Uscăturile pădurii le formează cei cari au căzut în această luptă; cei cari n'au putut răzbi la lumină. Uitați-vă la bradul sau fagul cel mic, cari s'au uscat ne mai având lumină în deșul pădurii. Ei s'au stins suspinând după lumină. Ei au murit cerșind parcă un picur de lumină.

Însă cu »uscăturile« dintre oameni se petrece tocmai contrarul. Domnul Iisus a venit în lume ca un »soare al dreptății«; ca o »lumină a lumii«, a vieții. Câți însă se doresc după această lumină? »Iar osânda aceasta este că lumina în lume a venit, dar oamenii iubesc mai mult întunerecul decât lumina pentru că faptele lor sunt rele. Căci oricine făptuește răul, urăște lumina și nu vine la lumină, pentru că faptele lui să nu fie mustrate« (ev. Ioan 3, 19—20).

Uscăturile pădurii se sting pentru că n'au lumină, »uscăturile« dintre oameni se sting și mor pentru că »urăsc lumina« și fug de lumina lui Hristos.

Vai, ce predică grozavă se poate vedea într'o pădure. Toți arborii se doresc și se apleacă spre soare, spre lumină, numai omul, cea mai aleasă făptură, se dorește spre întunerec. Toate plantele se luptă pentru soare și lumină,

numai omul se trage tot spre întunerec.

Mai încet dar cu vorba, nu-i pădure fără uscături, căci este o uriașă deosebire între uscăturile pădurii și între »uscăturile« dintre oameni.

Răzbunarea calului.

O veche legendă spune că la început calul era liber ca și celelalte animale sălbatice din pădure. Dar într'o zi, calul avu ceva ceartă cu cerbul. În mânia lui și dorul de a se răzbuna pe cerb, calul ceru ajutorul omului. Te ajut — răspunse omul — dar numai condiționat dacă mă lași să-ți pun frâu în gură și să te călăresc. Fie — zise calul — numai să mă pot răzbuna pe cerb. Și astfel pentru o clipă de răzbunare, calul și-a perduț libertatea și s'a făcut sluga și robul omului.

Întocmai așa e și cu răzbunarea omului. Pentru patima răzbunării, omul își perde liniștea, pacea și libertatea pe o viață întreagă și se face sluga și robul diavolului.

„Învățat mare“...

O convorbire auzită într'un sat, absolut autentică:

Ai fost Duminecă la biserică? Fost.

Cine a spus predica?

A predicat un domn profesor venit dela oraș să țină o conferință pentru popor; trebuie că-i învățat mare că n'am priceput nimic din cecece a spus.

Mântuitorul și apostolii au grăit pe înțelesul poporului; în forma cea mai simplă și înțeleasă de toți au spus »adâncul înțelepciunii« și adevărul vieții.

(Va urma).

În Oaste au mai intrat:

Din Rasca (jud. Baia): V. I. Simon Hondrogel.

Din Curtici (jud. Arad): Sabina Negru. — Din Runcu (j. Dâmbovița): Vasile Uta.

Din Sibiu: Elena Livezeanu.

Din Câmpeni (j. Turda): Constantin Stan și soția Zorifa.

Din Seaca (jud. Olt): Grigore Ion Pârnu, Ilie Oprea, Ioan C. Moțoi, Gh. Cârjalin și Const. Rogoveanu.

Din Văleni (jud. Someș): Ioan Vebe și soția Maria și fica Eugenia, Ruzalia Stanci, Floarea Bot, Maria Petruț n. Dan, Dominica Nechița lui Ioan, Ioan Vebe și soția Floarea, Floarea Oprea n. Pop.

Spicuri din scrierile Sf. Părinți.

Intre o javră de câine și un bolnav.

Vai! e cu puțință să vă îngrijiți atât de hrana unui câine și să nu vă sinchisiți de un om flămând sau mai curând de Iisus Hristos însuși care îndură foamea? Vai, aveți atâta grijă, și milă de o javră, o hrăniți boierește și vă îngrijiți să doarmă bine, în timp ce fratele vostru, frate al Domnului, răscumpărat cu acelaș preț ca și voi zace întins pe pae, sfârșit de foame și tremurând de frig! Dumnezeu meu! strigă el desigur, de ce nu m'ai făcut câinele acestei cucoane? Ce bine aș fi hrănit și încălzit! pe când fiind ceeace sunt, mor de frig și rabd de foame și m'aș socoti foarte fericit să mănânc ceeace câinelui ei nu-i mai place.

O! drepte Doamne, ce foc, ce râuri de flăcări, ce jeratec va mistui sufletele fără milă. (Sf. Vasile cel mare).

Când ne dă Dumnezeu avere?

În privința aceasta să ne fie de învățătură istoria lui Iob. După ce Iob și-a pierdut averile, a slăvit pe Dumnezeu, dând prin asta dovadă că nu iubește pe Dumnezeu pentru averi. Când Iob a arătat diavolului că nu pentru averi îl slăvește pe Dumnezeu, atunci Dumnezeu i-a dat lui Iob și averi. Astfel este Dumnezeu; când vede că noi nu suntem așa-zicând pironiți de cele pământești, atunci ne dă și de aceste. Când însă ne vede că prea suntem hămeșiți după averi, atunci nu ni le dă. Când ne vede că preferăm cele duhovnicești, atunci ne dă și de cele pământești; mai înainte nu ni le dă ca nu cumva să smulgem pe cele duhovnicești. Dar, zici tu, dacă aș primi aceste, îmi împlinesc pofta și mai mult i-aș mulțumi. Mințești, o, omule, căci atunci mai ales ai fi trândav.

Dar, zici tu, cum de dă Dumnezeu averi multora cari sunt răi și păcătoși? Așa, precum îngăduie și pe hoși și ucigași pentru că nu este acum timp de judecată. După cum am mai spus și altădată, o sândă vor primi aceștia cari s'au învrednicit de atâtea bunuri și nici așa nu s'au îndreptat.

(Sf. Ioan Gură de aur).

Dacă ar plânge cineva în cer.

În ceru nu plânge nime, dar dacă ar fi să plângă feri-

ciții de acolo, ar plânge pentru timpul ce l-au pierdut în zadar în viața aceasta. Timpul nu se poate prețui. Timpul e chiar atât de prețios ca Dumnezeu, pentru că întrebându-l bine timpul, i-l putem dobândi pe Dumnezeu.

Timpul e o comoară, pe care omul numai în viața aceasta o găsește, în cealaltă nu o poate afla, nici în iad, nici în raiu. Osândiții din iad tânguindu-se zic: o, de am mai avea numai un ceas de vreme. Oricât ar da pentru acest ceas, dar nu-l vor căpăta niciodată.

Și tu, frate dragă, cu ce-ți petreci vremea? Pentru ce amâni totdeauna pe mâine cele sufletești! Pentru ce te razimi, nefericite, pe viitor ca și când Tatăl ceresc ți-ar fi dat vremile în stăpânirea ta? Ai tu putere peste o zi, când n'ai peste un ceas? Cum poți fi cu nădejde la ziua de mâine, când nu ști de vei trăi oare un ceas?

Fiul meu, folosește bine timpul (Eclesiastul 4, 23).

(Sf. Augustin).

Cerșitorii înaintea bisericilor.

La aminte și învață dela cei cari stau cerșind înaintea ușilor bisericii. Șederea lor înaintea ușilor bisericii este ca și cum o voce oarecum strălucită ar zice tuturor oamenilor: »toate cele omenești sunt nimic, toate sunt umbră și fum«. Dacă bogăția ar fi un bun, nu i-ar fi pus Dumnezeu pe săraci ca să stea înaintea Casei sale, adecă înaintea bisericii.

(Sf. Ioan Gură de aur).

Unul spune, că a plecat să-și caute norocul; iar celălalt că a fost la Dumnezeu să-i dea și lui noroc.

— Și ce făcea D-zeu?

— El făcea niște scări, pe care se tot suia p' o parte lumea, iar pe alta se cobora...

Dumnezeu face scări...

— Poveste cu tâlc. —

Doi oameni amărăți de nevoi, se întâlniră, venind fiecare din altă parte.

După ce-și dau binețe se întrebă de sănătate și din cotro vin?

„Oastea Domnului“ și Cooperația.

Sub acest titlu, preaiubitul nostru luptător și vestitor al Oastei Domnului, *medicul Dr. C. Samson* din Pașcani, după ce arată desvoltarea și însemnătatea mișcării Oastei Domnului, scrie în foaia »Gazeta Cooperatorului«, următoarele prea drepte observări:

Ce legătură poate avea »Oastea Domnului« cu Cooperația?...

Iată legătura cea strânsă pe care o văd eu: Toți vechii cooperatori o spun și o scriu cu durere că, atât Băncile populare cât și orice fel de Cooperative, au pierdut din avântul și puterea celor dinainte de război. Și, — măcar că împrejurările au fost atât de prielnice după război, cât timp produsele agricole aveau prețuri nevisate — suntem la depărtări de neajuns față de cooperația scandinavă sau daneză...

Și trebuie s'o spunem mereu și fără înconjur că, dacă avântul spre cooperație a căzut în neîncredere, totul se datorește numai necinstei și lăcomiei ce s'a dovedit la conducătorii atâtor și atâtor Bănci populare și Cooperative.

Dar iarăși trebuie s'o spunem sus și tare: cooperativele au condus pe care și-o merită. Adică, pe oamenii cari nu iubesc lumina, cari se țin îndărătnici la orice sfat bun, cari se iau ușor după făgăduelile ieftine ale oricui le atâță lăcomia, cari pun la cale toate și toate le încheie cu păhărelul, — cui pare de mirare că îi stăpânește toți nelegiuții?

Un dușman mai nou, și poate mai de temut decât beția, a căpătat cooperația în politica, ce a intrat în sate odată cu dreptul de vot.

În aceste împrejurări, numai o întoarcere sinceră la Dum-

nezeu și o hotărîre neînfrântă de a merge pe căile Lui, poate face un popor în stare a se conduce — deci și a înțelege foloasele cooperației și a se sălta din nevoi, prin ea.

Tara, care stă în fruntea cooperației și a gospodăriei — Danemarca, — tot pe calea Evangheliei a ajuns și se ține la acest loc de cinste și de fericire.

De aceia văd, cu inima plină de bucurie, în »Oastea Domnului Iisus«, răsăritul plin de făgăduinți și pentru neamul nostru. Ostașii aceștia, cari se pot ridica peste orice pricină de desbinare, cari și pot da seama, cu mintea și sufletul curat, de interesele lor, — creștini, în cari arde focul sfânt al dragostei de frate și dorul de a-și vădi în fapte credința lor, — sunt oamenii pe cari se poate întemeia Cooperația, cari o pot conduce și-i pot arăta roadele minunate.

Trebuie însă încurajați și puși la muncă. Trebuie să li se pună înainte ideea cooperației ca o binevenită piatră de încercare a credinței lor. Ei au hotărîrea, au râvna, — dar nu sunt în nici un fel organizați pentru lucru.

Pentru orice sincer doritor de ridicare a neamului nostru, poporul arată — ca un copil ce a prins glas — ce-i trebuie sufletului său, și pe ce cale se poate ajunge la el. Credința în Dumnezeu, tăria noastră de veacuri în lupta cu dușmani din afară, se adeverește a fi și astăzi singura putere biruitoare în lupta cu dușmanul, mai de temut încă, pentru că este cuibărit în însuși sufletul nostru.

Dr. Const. Samson
din Oastea Domnului Iisus.

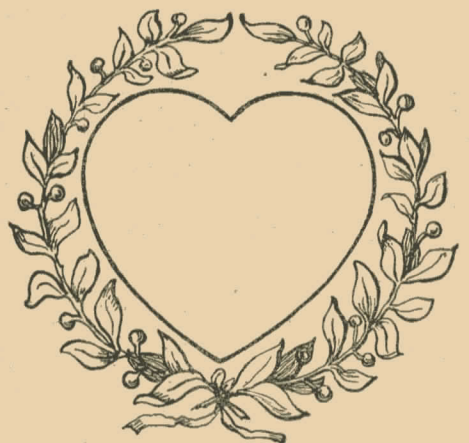
Când diavolul află o inimă goală.

Domnul Iisus Hristos a zis:

»Când duhul cel necurat va ieși din om, umblă prin locuri fără apă, căutându-și odihnă și neaflând zice: mă voi întoarce în casa mea de unde am eșit. Și viind o află măturată și împodobită. Atuncea merge și ia alte șapte duhuri mai rele decât sine și intrând locuiesc acolo; și se facele de pe urmă ale omului aceleia mai rele decât cele dintâi« (Luca cap 11 vers 24).

Iisus ține foarte mult să ne arate prin aceste cuvinte, în ce constă greșala sau nesocotința inimii care s'a crezut scăpată de cel rău. Fără îndoială, ea este măturată și curată, dar este... goală. La rândul său, duhul cel necurat observă că nimeni nu i-a luat încă locul. Casa este neocupată, asemenea unei camere de gazduire, liberă primului venit.

Nu distrugi complect un rău, dacă nu pui altceva în loc. Nu te desrobești de o patimă drăcească, decât înlocuind-o cu o patimă dumne-

zeească. Nu folosește la nimic să alungi răul dintr'o inimă, dacă nu așezi acolo duhul lui Iisus.

A lăsa o inimă în voia ei, când din întâmplare a obținut o biruință asupra păcatului, este a face ca un comandant de armată, care după ce a gonit inamicul dintr'o fortăreață, o așează în bună stare, iar pe urmă se retrage, fără să lase acolo o garnizoană.

In Oaste au mai intrat:

Din Dorna-Candrenilor (Bucovina): Vasile Golean și soția Aglaia; Maria Luca.

Sundar Singh a murit moarte de martir.

Au trecut doi ani de zile de când nu se mai știe nimic de alesul și apostolul Domnului, Sundar Singh, din Tibetul Asiei. Toate semnele arată că a murit moarte de martir vestind evanghelia.

Un vestit profesor din Germania, prieten al lui Sundar (a scris despre el o carte întregă), a făcut stăruitoare întrebări despre Sundar, în patria lui. A primit răspuns că alesul Domnului a ple-

cat acum doi ani într'un ținut muntos din Tibet, să vestiască păgânilor evanghelia — și de atunci nu s'a mai reîntors și nu se mai știe nimic despre el. Toate cercetările au rămas fără rezultat. E aproape sigur că alesul Domnului a murit moarte de martir, omorât de păgâni.

De altcum aceasta era și dorința lui pe care a spus-o atât de frumos în rugăciunea cu care se încheie cartea lui: »La picioarele Stăpânului meu«. Doamne, eu mă aduc acum jertfă pe jertfelnic, la picioa-

rele Tale. Primește-mă când și cum vei vrea Tu. Folosește-te de mine cum crezi. Tu ești al meu și eu sunt al Tău«...

Ce predare minunată întărită cu viața lui! Sundar Singh a fost cu adevărat un apostol, un sfânt, care pe atâția și atâția i-a adus la »picioarele Stăpânului Său«.

Cei ce nu cunosc viața și predicile pline de Duh sfânt ale acestui sfânt, să-și comande cartea lui: »La picioarele Stăpânului meu«. Se află la Librăria Oastea Domnului și costă 15 Lei.

R A P O A R T E

despre lucrările și adunările Oastei Domnului.

Grupul București

(Raportul Nr. 51).

— De la ultimele șapte adunări. —

Adunările continuă cu regularitate. Atât cele de pregătire cât și cele de Evanghelizare de la Căminul cultural din Căramidari al Părintelui Păunescu.

Fratele Opreșan a predicat la Biserica Părintelui Șerpoianu despre »Iisus Hristos cel răstignit« ca taină a mântuirii noastre sufletești. De asemenea a predicat la Biserica Părintelui Moisiu — unde a fost împreună cu toți ostașii — despre marele ostaș al lui Hristos: Sfântul Gheorghe mâncând de la textul »Uitați-vă cu băgare de seamă la felul cum și-au sfârșit (sfinții) viața și urmați-le credința« (Evrei 13, 7).

La Sărulești a predicat despre dovezile Invierii stăruind asupra unui Iisus viu în viața fiecăruia dintre copiii Lui și despre virtuțile cari ne fac părtași firii dumnezeiești (II Petru, 1, 2—9). Se cuvine a aduce laudă ostașei Domnului, sora noastră Maria Brăiloiu, care a împrietenit pe cei din preajma sa (copiii orfani ai școlii și pe muncitorii moșiei sale) cu Evanghelia și imnul creștin din Biserica și din »Oastea Domnului«.

Comunicările ce s'au făcut la adunările noastre au fost interesante. Un frate care urmărea să între în Oastea Domnului, ne-a comunicat o îndoielă care i s'a înfipt ca un cuțit în ziua de Paști când a cetit în ziare descoperirea unei noi planete. Diavolul i-a șoptit

că nu există Dumnezeu. Și acum e chinuit de gândul zădărniceii, de gândul sinuciderii. După ce i s'au dat arătări despre mijloacele puternice de luptă împotriva diavolului, un frate a complectat cu aceste cuvinte cari au fost tămăduitoare: »Când un om de știință descopere ceva sub cer, nu descopere dintru ale sale ci dintru ale lui Dumnezeu. Deci nu e nici de cum motiv să ne îndoim de Dumnezeu când s'a mai sporit cunoașterea lumii, ci dimpotrivă să aducem slavă lui Dumnezeu că ne-a ajutat a mai afla ceva din visteria Lui«.

S'a luat în seamă cererea sătenilor din Corbeanca, adresată foii Oastea Domnului, de a merge să le ducem cuvânt de întărire.

Secretariatul Oastei.

Din Oradea.

Oastea Domnului din Oradea a cercetat în ziua de 13 I. c. deținuții din închisoarea principală din localitate.

Vrednicul director al închisorii Mihail Ciuca, a primit cu bucurie această vizită și a luat măsuri ca toți deținuții să fie conduși în sala mare a închisorii. Aici părintele Valeriu Jaja, prin cuvinte emoționante a făcut să izvorească lacrimi de căință din ochii deținuților, arătându-le, că de și legea omenească i-a condamnat, Dumnezeu încă nu i-a părăsit. El îi primește iarăși la sânul său iubitor, — dacă se vor apropia de El prin o căință sinceră — întocmai cum a primit pe fiul cel rătăcit și pe

desfrânata care cu lacrimi de căință adevărată, a spălat picioarele dumnezeesului Mântuitor și cum a primit pe tâlharul de pe cruce.

A vorbit apoi deținuților dl director Mihail Ciuca, reliefând faptul că vizita Oastei Domnului, e o dovadă mai mult din partea societății, despre dragostea și interesul ce îl are față de cei încercați de soarte.

La sfârșit s'au împărțit darurile aduse de ostași. Au fost atâtea, că s'au ajuns la 190 de inși.

Un ostaș.

Sfințire de steag în Belinți.

O înălțătoare sfințire de steag a avut loc în com. Belinți (jud. Timiș), în Dumineca Floriilor.

La sfințire au luat parte toți ostașii și ostașele din Belinți și mai multe ostașe și ostași din comunele vecine, precum și un număr însemnat de bărbați și femei dintre ceialți buni credincioși.

Ostașii, ca și mulți alți credincioși s'au spovedit dimineața după aceea au luat steagul și împreună cu soția dlui protopop, au pornit spre biserică cu steagul în frunte cântând, »Iisus Regele cel mare«... Cucernicii preoți I. Călnicean și I. Belei, după sf. Liturgie au făcut sfințirea steagului, și a cruciulițelor. — Ostașii s'au cuminecat, vre-o 31 de inși, și au cântat: »Veniți, veniți, voi cei trudiți«. Apoi părintele Călnicean ne-a pus pe pept cruciulițele și ne-a ținut o predică înălțătoare de suflet. — Am avut o masă comună de post. La orele 2 am mers la școală, unde am dat o serbare duhovnicească. Părintele Călnicean, cu cuvinte alese a deschis ședința, și a rostit o predică frumoasă; apoi am cântat »Tatăl nostru« și multe cântece creștinești, și am cetit din Biblie și cărți sfinte. — Cu rămas bun ne-am despărțit apoi veseli că ne-a

ajutat bunul Dumnezeu la ce-am dorit. De acum Doamne slobozește pe robii și roabele tale în pace, că au văzut mântuirea ta...

Ana Sârbu,

soție de protopop, ostașă.

Din Buteni (j. Arad).

Îndemnați fiind de Duhul lui Dumnezeu de a păstra legea și credința strămoșească noi societatea »Oastea Domnului« din comuna păzită de Dumnezeu, Buteni (jud. Arad) ne-am hotărât în toamna anului trecut ca să ridicăm o sfântă Cruce la marginea satului în culoarea »Albă« ca semn de pace.

A sosit timpul, ne-a venit un conducător ca trimis de Dumnezeu al credincioșilor din comuna noastră, și iubitor de Oastea Domnului, lucrul s'a efectuat, și în ziua de 19 Apr. (Dumineca Tomi) s'a sfințit aceea sfântă Cruce.

Slujitorii bisericii cucernicii preoți a îndemnat poporul ca să ia parte la actul sfințirii, am eșit cu procesiune, a cântat corul și fanfara bisericească din loc, poporul credincios ne-a însoțit până la locul anumit și înapoi ca la o zi de mare sărbătoare.

Ajungând la sfânta Cruce s'a făcut sfințirea apei și actul sfințirii sfintei Cruci, domnul protopop a rostit o rugăciune îngenunchind împreună cu tot poporul, apoi a spus o preafrumoasă predică despre însemnătatea sfintelor Cruci (rugi) ce sunt ridicate la marginea satelor, zicând că, întrând într'un sat și privind crucile și cimitirul satului poți constata că ce credință au credincioși față de legea străbună, terminând și laudând fapta bună a credincioșilor din Oastea Domnului.

Apoi s'a predat o preafrumoasă poezie de eleva Florița Hătag sub titlu de »Sfântă Cruce părăsită«.

Secretariatul Oastei.

Procesiunea la Izvorul „Foltei“ (Săliște).

În fiecare an, în ziua Sf. Mucenic Gheorghe, se face procesiune la Izvorul Foltei din hotarul comunei Săliște (jud. Sibiu), despre care se spune că are efect vindecător.

Și în anul acesta sa făcut la acest izvor o procesiune frumoasă, în frunte cu P. C. Sa Protopopul Dr. Borcea, al Săliștei și mai mulți preoți. A participat un public numărös între cari se aflau și mulți ostași ai Domnului din Sibiu și din satele din jur.

În Oaste au mai intrat:

Din Călinești (j. Roman): Petru Gh. Murariu.

Din Reuseni (jud. Botoșani): Dumitru Ciobanu și soția Maria, Gheorghe Băncescu și soția Catinca, Dumitru Băncescu și soția Maria, Maria Gh. Cășlariu, Dumitru Răscuțoi, Ioan P. Roșu și Gh. Grădinariu.

Din Strâmbu (j. Brăila): Ioan F. Tăran și soția Ioana și fiii: Tudora, Ștefan și Andreana; Ștefan S. Radu și soția Tudora și fiul Andrei; Con-

stantin Pascale și soția Constanda și fiii: Costică, Maria, Neagu și Lina; Radu Z. Tărau și soția Maria.

Din Lunca-Sporie (jud. Bihor): Ioan Malița, preot; Florica Trip, Dumitru Trip a Moisi, Flore Duma, Draica Vasile, învățător; Maria Trip, Floarea Gavra, Ioan Luca, Ana Duma, și Vasile Trip.

Din Brăteni (j. Botoșani): Ioan Gheorghiu. — Din Luța (j. Făgăraș): Nicolae Bota, cantor.